

Prenumerata mies.
Bez odnoszenia
Z odnoszeniem
Z przes. poczt.
Zagranicą, . . .
Cena nu
20 grosz Bil.
Adres Redakcji:
ul. Wielopole L. 1.
Telefon Nr 3542 i 4450.
Adres Admin. stracji:
ul. Wielopole L. 1.
Telefon Nr 1572, 3542 i 1198.
Sk. czeka PKO. 100.407.

Nowa REFORMA

wychodzi codziennie o godzinie 2 po południu

Ceny ogłoszeń
za 1 wiersz milimetry :
Zwykłe 15gr.
Nadesłane 35
Po kronice 45
Na 1-szej stronie 50
Drobne od słowa 7
Układ tabelaryczny
o 50% droższy.
Załączniki wedle umowy.
Wyłączne zastępstwo
na zachodnią Europę
M. DUKES, Następcy
WIENIEN L. — Wollzeile 16.

Zatarg francusko-sowiecki.

Kraków, 18 października.

Cziczeryn wymógł na swoim rządzie zgodę na odwołanie Rakowskiego z Paryża, czego, jak wiadomo, stanowczo domagał się rząd francuski. Fakt ten zakomunikował Cziczeryn Herbertowi notą bardzo ostrą. Przyznał on, że każde państwo ma wprawdzie prawo żądania, aby odwołano niemilego mu przedstawiciela innego państwa, ale stwierdził zarazem, że dobre stosunki między państwami wymagają, aby takie żądanie były odpowiednio i wystarczająco amotywowane. Tymczasem rząd francuski swego żądania co do odwołania Rakowskiego dostatecznie umotywować nie potrafił, ograniczając się do przytoczenia dwóch czy trzech okoliczności nieistotnych, które w normalnych stosunkach dyplomatycznych nie stanowiłyby dostatecznego powodu do stawiania tak doniosłego w skutkach żądania. W ten sposób Cziczeryn pokrył całą działalność Rakowskiego w Paryżu, nie dezawuuując go ani w jednym punkcie.

Równocześnie z odwołaniem Rakowskiego Cziczeryn zażądał „agrement” dla jego następcy, dotychczasowego posła sowieckiego w Tokio, doktora inżynierji Dowgalewskiego. Jako młody student został Dowgalewski, Ukraińiec z pochodzenia, skazany na wygnanie na Syberję. Stamtąd uciekł i piechotą przewędrowawszy przez całą Rosję i Niemcy, dostał się wreszcie po wielu przygodach najpierw do Francji, potem do Szwajcarii, gdzie znajomość z Leninem wykłnęła jego niewygastępną zapalność rewolucyjnemu ostatecznej cele i drogi. Udział w robocie rewolucyjnej nie przeszkodził Dowgalewskiemu ukończyć uniwersytetu w Tuluzie ze stopniem doktora i zająć w dalszym ciągu, dzięki niezwykłym zdolnościom wybitnego stanowiska dyrektora jednej z wielkich fabryk elektrotechnicznych w Paryżu. Na wezwanie Lenina w roku 1917 Dowgalewski porzucił to stanowisko i razem z wodzem powrócił do Rosji. Po zwrocie bolszewickim został komisarzem ludowym poczt i telegrafów, które też wkrótce zreorganizował i przyprowa-

dził do porządku. W polityce bolszewickiej wybitnego udziału nie brał. Osobiście stoi na prawicy partji komunistycznej.

Jak widać z tego krótkiego życiorysu Dowgalewskiego, Cziczeryn wyszukał w obozie komunistycznym na następcę Rakowskiego człowieka, posiadającego maksimum kwalifikacji dla pozytywnej polityki we Francji. Względnie polityczne umiarkowanie i niez zaangażowanie Dowgalewskiego w wielkich robotach komunistycznych, wreszcie doskonała jego znajomość terenu paryskiego, stanowiłyby niewątpliwie dobre legitymacje dla niego do skutecznej współpracy z rządem francuskim w sprawie wyrównania różnic, dzielących oba państwa, gdyby zarówno po stronie tego rządu istniało rzeczywiste dążenie do tego wyrównania i gdyby po stronie rządu moskiewskiego nie było aktów i objawów dla takiego wyrównania wysoce szkodliwych.

Prawica gabinetu Poincarego wymógłszy odwołanie Rakowskiego, nie zamierza zadowolnić się tem zwycięstwem, lecz dąży wyraźnie do całkowitego zerwania stosunków dyplomatycznych z rządem sowieckim. Obok różnych względów i wpływów zagranicznych (Anglja, Deterding itd.) działa tu przede wszystkim względ na przyszłoroczne wybory i obawa, że ambasada sowiecka w Paryżu dostarczy podczas wyborów takiego ponarcia rodzimym komunistom francuskim, iż do przyszłego parlamentu wejdą oni już jako siła bardzo znaczna i groźna.

Na usprawiedliwienie prawicy francuskiej potrzeba przyznać, że Komintern moskiewski robi wszystko, aby dostarczyć jej argumentów wysoce przekonujących. Nie dalej bowiem niż dnia 8 bm. sekretariat polityczny Kominternu odbył posiedzenie, na którym rozpatrywał sytuację we Francji w związku z odwołaniem Rakowskiego i ostatnimi ruchami we flocie francuskiej w Tulonie. Jako referent występował przedstawiciel pierwszej sekcji Kominternu (Francja wraz z kolonjami) Trainé, który wykazywał, że

Francja przedstawia w tej chwili najwznieślijszy teren dla działalności komunistycznej i że państwo to znajduje się w przededniu wytworzenia sytuacji t. zw. „bezpośrednio rewolucyjnej”. Szczególniej skuteczną okazała się propaganda komunistyczna wśród rekrutów francuskich ostatniego powołania, co referent przypisał przeniesieniu punktu ciężkości propagandy z organizacji komunistyczno-partyjnych na organizacje młodzieży. Jeżeli tak dalej pójdzie, to za dwa lata po ustąpieniu z armji francuskiej roczników starszych, znajdzie się ona, zdaniem referenta, całkowicie pod wpływem komunistycznym.

Opierając się na tym referacie sekretarjat Kominternu postanowił wzmocnić propagandę komunistyczną przede wszystkim w załogach handlowej floty francuskiej, a to w tym celu, aby flota ta odmówiła w danym momencie przewożenia do Francji jej wojsk kolarowych z Afryki, jedynych rzeczywiscie zdolnych do walki na ulicach miast francuskich. Międzynarodowy klub marynarski, który istnieje w Leningradzie dla propagandy komunistycznej wśród załóg okrętów, zawijających do tamtejszego portu, otrzymał znaczne kredyty na rozszerzenie swej propagandy we wskazanym kierunku. Nadto postanowiono przenieść punkt ciężkości łaczejek komunistycznych z organi-

zacji terytorjalnych, jako zbyt łatwo dostępnym policji na organizacje zawodowe.

Istotnie nie potrzeba być bynajmniej „skrajną” prawicą francuską, aby na wiadomość o takich planach moskiewskiego Kominternu wobec Francji, dążyć do zerwania stosunków dyplomatycznych z sowiecami. Dowgalewski może mieć najlepsze kwalifikacje do zastępowania dyplomatycznego swojej socjalistycznej ojczyzny w Paryżu, Kominternem popycha mu niewątpliwie wszelką nawet najwięcej obiecującą robotę.

Najsilniejszego sojusznika w sprawie odwołania Rakowskiego znalazł Cziczeryn w ambasadorze niemieckim hr. Brockdorff Rantzau, który użył wszystkich swych wielkich wpływów w Moskwie, aby skłonić tamtejsze czynniki kierujące do zgody na odwołanie Rakowskiego. Brockdorff Rantzau działał tu w interesie Niemiec, które w razie zerwania stosunków francusko-sowieckich znalazłyby się w położeniu bardzo trudnym, będąc mostem, którego jeden przyczółek uległby ruinie.

„Mutatis mutandis” w podobnym położeniu znalazłaby się także Polska, z jednej strony związana tak silnie z Francją, z drugiej zaś mająca tyle powodów do szukania spokojnego sąsiedztwa z sowiecami. (s-1).

Konserwatyści poznańscy przeciw p. Strońskiemu.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Poznań, 18 października. Klub Zachowawczej Pracy Państwowej w Poznaniu, do którego należą prawie wszyscy członkowie Ch. N., wysłał do zarządu stronnictwa w Warszawie pismo, w którym stwierdza, że obecna polityka niektórych członków klubu parlamentarnego Ch. N. oraz dziennika „Warszawianki” utrudnia konsolidację obozu zachowawczego.

Wrogi stosunek „Warszawianki” do rządu i głoszenie porozumienia z ugrupowaniami umiarkowanymi i narodowymi wywołuje wrazenie, jakoby chodziło o połączenie się z obozem narodowo-demokratycznym.

Klub Zachowawczej Pracy Państwowej na walnym zebraniu, odbytem w Poznaniu 27 września b. r., polecił swemu zarządowi oświadczyć zarządowi stronnictwa Ch. N., że

klub będzie zmuszony podjąć na terenie ziem zachodnich samodzielną akcję polityczną, jeżeli w najbliższym czasie stronnictwo Ch. N. nie stwierdzi jasno, iż nie solidaryzuje się z dotychczasowym kierunkiem „Warszawianki” i nie zawrze bloku wyborczego z pozostałymi grupami zachowawczymi w myśl deklaracji podpisanych w Poznaniu i Dzikowie przez reprezentantów miarodajnych władz Ch. N.

Klub oświadcza dalej, że dalsze odwołanie zawarcia bloku wyborczego, uważa za niedopuszczalne.

Sen. Orliński zgłosił wystąpienie z ZLN. (Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 18 października. Po pięcioletniej przynależności do Z. L. N., sen. Orliński zgło-

KROL AGIS w Teatrze Narodowym.

Warszawa, 13 października.

Teatr Narodowy rozpoczął sezon bieżący wielkim, szerokim gestem, jakim było wystawienie nieznanych niemal szerszemu ogółowi fragmentów niewykonalnego dramatu Słowackiego „Król Agis”. Trudno byłoby dziś dociekać i sprzeczać się, jaki byłby w ostatecznej redakcji dramat, co uległoby zmianie, rozwinęciu, czy przeobrażeniu. Słowacki go nie skończył, nie zdążył wyszlifować i wyczelować, pozostawiając niejako wielki szkic, projekt, który mógłby ostatecznie daleko odbiegać od formy końcowej.

Ułożenie i skoordynowanie tych fragmentów i szkiców w całość, zbliżoną do rzeczy skończonej, która dawałaby widzowi uczucie jak najmniejszej fragmentaryczności, wymagało i dużej pracy i dużej kultury literackiej, czego w obu wypadkach dał duże dowody dyr. Lorentowicz, który z największą pieczołowitością składał pozostałe szczątki, lepiał z nich wazę, z rysami wprawdzie i szczyrbami, ale wazę piękną i Elmsztowną.

Epoka tworzenia „Króla Agisa” — to okres dwóch znamienych prądów, które wywierają wpływ na Słowackiego. Z jednej strony ów ogólny prąd, nurtujący społeczeństwa Europy, prąd niejasnych, nieskrystalizowanych jeszcze haseł socjalnych, — prąd który skłania Zygmunta Słowackiego do napisania „Niebo-skiej Koraliki” i czysto już indywidualne od-

działywanie na poetę idei towianizmu i jego wzloty w filozofję mistycyzmu.

Z tych dwóch pierwiastków miało się ukształtować ciało dramatu, który w ostateczną formę jednak się nie przybrał.

Czem jest „Król Agis”? Jest dramatem nawskróś socjalnym, jest koncepcją Chrystusowej miłości i zbratania całego świata pod sztandarami wolności, wzajemnego ukochania i przebaczenia. W poetyckiej wizji poeta wnioskuje, iż hasła socjalne musiały zjawić się już jako zagadnienie w chwili, gdy powstał człowiek i że być musiały one dążeniem tego człowieka w całym jego rozwoju.

Hasło, iż tylko w krainie ducha może człowiek odnaleźć szczęście i poczucie własnej godności, było charakterystyczną cechą ostatniego okresu twórczości Słowackiego i jedną z rozlicznych form wypowiedzenia tej idei, miał być zapewne „Król Agis”.

Aby silniej podkreślić wiecznotrwałość tej ideologii, Słowacki w przeciwieństwie do autora „Trzech psalmów”, którego rewolucyjny dramat musiał napewno przestudować, sięgnął nie w przyszłość, lecz przeszłość, do legendarnej Grecji, aby na jej słonecznym tle wyczarować swoją pieśń miłości, pieśń Chrystusowego braterstwa i dobra w pięknie.

Lecz ponieważ każda idea w całej swej rozciągłości jest niewykonalna w życiu, ze względu na słabość i niedoskonałość człowieka, który musi wobec niej zafamać się, lub wypaczyć ją całkowicie, przeto i w dramacie Słowackiego musi nastąpić owo załamanie i stąd powstaje tragizm „Króla Agisa”.

Dramat nosi wszystkie cechy ekstazy i mistycznej płomienności, tak charakterystycznej dla twórczości Słowackiego. Najsilniej uwydatnia się to w uślawicznych przejściach od czysto realnych powikłań do mistycznych uniesień i zapatrzeń się, od wielkiego patosu tragizmu do fatalistycznych upadków.

A teraz, z kolei słów kilka, o realizacji dramatu.

Zasadniczą osią, szkieletem niejako „Króla Agisa”, są chóry, na których spoczywa cały punkt ciężkości. Od postawienia tych chórów zależy w pierwszej linii wyrazistość lub zamglenie utworu. I tu podkreślić należy wielki artystyczny sukces reżyserji, która całkowicie zrozumiała rolę chórów i potrafiła ją wyzyskać należycie. Rozwiązanie tego problemu pod względem wyrazistości, plastyki i znaczenia muzycznego było pełne prostoty, a zarazem wewnętrznej siły. To samo da się powiedzieć o ich rozplanowaniu o potraktowaniu jako plamy malarskiej. Wydobyło całą ich malowniczość i plastykę, tak, jak lepiej nie można było sobie wyobrazić.

Ten sam subtelny smak i pieczołowita wnikliwość w istotę dramatu, która cechowała pracę reżyserską dyr. Chaberskiego, ożywiła i dekoratora prof. Drabika. Jego dekoracje są jedną z najciekawszych syntez malarsko-kostiumowych, łączących z nieprawdopodobną wprost fantazją styl grecko-polski, otrzymując wizję malarską o subtelnej delikatności. Dawały one czar bajki, owianej przepiękną potęgą wiersza Słowackiego.

Dopełnieniem tych dwóch wysoce artystycznych pierwiastków, jest ilustracja muzy-

czna Dolżyckiego. Cicha, delikatna, a natchniona, podłożona niejako pod czar słowa.

O ile słowa najwyższej pochwały należą się konstruktorowi dramatu dyr. Lorentowiczowi i tym trzem jego współautorom w zbożnym w obliczu sztuki, dzieło — o tyle nie można bez zastrzeżeń zastosować ich do wykonawców.

Bo aczkolwiek wielki i niepośledni jest talent Węgrzyna — to jednak w roli „Króla Agisa” nie wniósł się on na konieczną dostojność i nie rozbrzmiewał tym majestatem, jakiego się spodziewano. W grze artysty wyczuwano się pewną nierówność, pewne jakieś zmęczenie, zbyt często dawało się słyszeć reminiscencje „Don Juana”, „Króla Edypa” i „Farysa” wreszcie. Była to gra wielka, lecz nie tak wielka, jakiej domagał się „Król Agis”.

P. Bromsiówna, doskonała w rysunku, nie potrafiła się wydostać poza granice naturalizmu i odnaleźć iskry świętego ognia natchnienia, jarzącego się w roli. Dzięki temu, w ustach jej ginał i rozwiewał się zupełnie piękny wiersz Słowackiego. Jedynie skryształizowany, właściwy w każdym geście i akcencie był p. Zelwerowicz, w roli Agerylaosa.

W każdym razie, pomijając te usterki, przedstawienie „Króla Agisa” było dniem wielkiego triumfu dla Teatru Narodowego i chwilą dumy dla tych, którzy nad konstrukcją tego przedstawienia pracowali.

Było to widowisko wspaniałe, wywołujące silne i długotrwałe wrażenie i należy je zaliczyć do wielkich sukcesów sceny polskiej w ogóle, a Teatru Narodowego w szczególności.

Jan Sokolicz Wroczyński.

